

der talte for, at man ved en Svaghed eller Legemsfejl af en forbigaaende Natur kunde se Tiden an et Mars Tid, for at denne Fejl mulig kunde hæves. Men et Mars Prøvetid maa være nok for disses Bedkommende, og jeg har derfor affattet Forslaget, saaledes som det her foreligger. Naar Folk lide af Legems- eller Svagheder eller Legemsfejl, der antages at kunne hæves, kan Sessjonen forbigaa dem og paalægge dem at møde for den følgende Sessjon, hvor de saa skulle behandles særde. Det sidste Punktum er kun en formel Omfærdning af det sidste Punktum i den gældende § 16, som følger naturlig af Forandringen af første Punktum. Jeg finder det uforholdt at omtale Forslaget hertil. Jeg tror, at dette Forhold ligger saa klart for og er saa simpelt og let overfælseligt, at det ikke behøver lang Tale eller indtrængende Anmodning til nogen Side. Jeg vil derfor slutte med at anbefale Forslaget til den højtærede Ministers Velvilje. Jeg tør gaa ud fra, at han vil erkende, at de Betragtninger, der have ført til Forslaget, ere fuldt ud beføjede.

Justitsministeren (N. L. Lemann): Jeg skal med Hensyn til det foreliggende Lovforslag udtale, at jeg har ikke noget imod at gaa ind paa Hovedtanken i det, nemlig den, at man ikke skal kunne „anses“ mere end een Gang, saaledes, at naar man anden Gang har været paa Sessjon og ikke findes tjenlig, er man dermed færdig. Dette er jo Hovedtanken i Lovforslaget, og den har jeg ikke nogen Betænkelse ved at gaa ind paa. Heller ikke har jeg i øvrigt nogen Betænkelse ved, hvad der staar i Lovforslaget. Den eneste, jeg har, er den, at jeg dog anser det for noget tvivlsomt, om der ikke bør være Udgang til at „anse“ Folk for Spinkelhed. Hvad angaar Hovedmaalet, da er jo allerede ved det ny Regulativ af 1894 Forholdet det, at man ikke kan forbigaa eller ikke kan „anses“, fordi man ikke har Højden. Man gaar ud fra at naar man ikke med 22 Mars Alderen har opnaaet det foreskrevne Højdemaal, vil man i Reglen ikke naa det, og derfor er der altsaa en Grund til Ikke-Untagelse (straks paa Sessjonen, naar en Mand i 22 Mars Alderen ikke har det. Det behøvede for saa vidt ikke at siges i den ny Lov, det er sagt i Regulativet — desværre

er Lovtidenden for 1894 ikke for Øjeblikket ved Haanden her, saa jeg kan ikke vise de Herres Stedet, hvor det staar, men det skal jeg naturligvis gøre, naar jeg faar fat paa den. Sagen forholder sig altsaa saa, at for manglende Højdemaal bliver man ikke, som det hedder i Sessjonsproget, „anset“, men derimod for Spinkelhed, og derfor forekommer det mig nok, at der kunde være Grund til ligesom ved Svagheder eller Legemsfejl at se Personen an et Aar endnu. Det er nemlig ikke saa sjældent, at Spinkelhedsfejlen eller Spinkelhedsmanglen retter sig i Løbet af et Mars Tid. De praktiske Virkninger af Forslaget ere ikke meget store. Hvis Forslaget vedtages uforandret, saaledes altsaa, at hverken de, der ikke have Højden, og heller ikke de spinkle skulle „anses“, men at de straks fritages som utjenlige til Krigstjeneste, vil Forslaget medføre en Afgang af 168 af dem, der udskrives til egentlig Krigstjeneste, og 58 af dem, der udskrives til Militærarbejdere. Hvis man bibeholder Værnepligtslovens Udtryk, saaledes, at der vil blive Udgang til at „anse“ dem, der ved 22 Mars Alderen endnu stønnes at være spinkle, vil Afgangen blive for dem, der udskrives til egentlig Krigstjeneste, 67 og for dem, der udskrives til Militærarbejdere, 47. Men, som sagt, dette er det eneste Punkt, paa hvilket jeg muligt maatte finde mig foranlediget til at stille Ændringer til Lovforslaget. Ellers har jeg ikke nogen Betænkelse ved at gaa ind paa det.

Forslagsstilleren (A. Nielsen): Jeg takker den højtærede Justitsminister for den Velvilje, hvormed han har modtaget Forslaget, men jeg vilde rigtignok meget beklage, om Resultatet af hans videre Overvejelse skulde blive, at han stillede det antydede Ændringsforslag. Jeg kan ikke dele den Ansættelse, at faktisk Spinkelhed i 22 Mars Alderen er noget, der hæver sig. (Justitsministeren [N. L. Lemann]: Det siges der!) Ja jeg tror — jeg ved det ikke med Sikkerhed, men det er min Formodning, og kun ud fra den kan jeg her tale — at har man ikke naaet den foreskrevne Førlighed, Sværhed, Drøjde eller hvad man nu vil kalde det, er man ikke kommen ud over Spinkelheden ved den Alder, kommer man det i Virkeligheden slet ikke. Den unge Mand